

XXXVII.

Betrænkning

over

Forslag til Lov om Erklæringers Meddelelse til Ansøgere og Klagere.

(Afgiven af Landstingets Udvalg).

Det er af Landstinget paalagt nærværende Udvalg at afgive sin Betænkning over det Thinget forelagte i Folkethinget vedtagne Forslag til Lov om Erklæringers Meddelelse til Ansøgere og Klagere^{*)}.

Signede Lovforslag have flere Gange tidligere været drøftede saavel i sin Tid i Provindstallænderne, som senere baade i Folkethinget og Landstinget, i hvilken sidste Rigsdagens Afdeling Betænkning tvende Gange er afgiven af dertil nedsatte Udvalg, men Sagen bley derefter den ene Gang ikke videre fremmet, den anden Gang nægtet Overgang til 3die Behandling^{*)}. Den er derfor saa altsidigt og udførligt diskuteret, at der ikke let nu vil kunne fremsføres Noget, som ikke tidligere er sagt, og da Udvalgets Fleertal i alt Bessentligt maa slutte sig til, hvad der under den tidligere Behandling i Landstinget er gjort gjældende imod Lovforslaget^{**)}, skulle vi, for at undgaae usornoden Gjentagelse, indskrænke os til ganske kort at fremsætte de Hovedmo-

menter, paa hvilke Ankerne mod Lovforslaget især ere stødte.

Der maa selvfølgelig gaaes ud fra, at, hvad man attraaer at opnaae ved den intenderede Lov, er, at Sagerne afgjøres paa den retfærdigste Maade, men dette skeer kun, naar de fuldstændigste og paalideligste Erklæringer erholdes, og disse har man ikke antaget, at man vilde faae, ved at følge den foreslaaede Fremgangsmaade, hvilken derimod snarere maatte lede til det Modsatte, hvad ogsaa synes at være erkjendt ved den i selve Forslaget etablerede Undtagelse med Hensyn til Ansøgninger om Embeder. Ligesaa lidt har man troet, at hiin Fremgangsmaade vilde afgive nogen større Garantie for en retfærdigere Afgjørelse af Sagerne end hidtil, eller endog kun være bedre sikket til at fremkalde Overbeviisning om, at en saadan Afgjørelse har funden Sted, end den Offentlighed, der nu følges, og at den Offentlighed, som en fri Forsætning kræver, derved først skulde skee Hyldest, har man heller ikke anseet begrundet, thi det er egentlig slet ikke Offentlighed i dette Ord's rette Betydning, der vilde opnaaes, hvilken det da ogsaa vilde være en Umulighed at forlange, men kun at en enkelt bestemt Person faaer Kundskab om den afgivne Erklæring. Endeligen synes

*) De ovennævnte Betænkninger findes i Anhang B til Rigsdagstidenden 4de Session 1852 Pag. 545 ff. og til 5te Session 1853 Pag. 321 ff.

**) Cf. foruden de citerede Betænkninger, Landstingstidenden 5te Session Pag. 809—36 og Pag. 846—69.